

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

22 февруари 1984 година*

По дело 70-83

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда, съгласно член 177 от Договора за ЕИО от Niedersachsisches Finanzgericht (Германия) в производството, висящо пред този съд между

Gerda Kloppenburg

и

Finanzamt (Данъчна служба) Leer,

относно тълкуването на член 13, част Б, буква г), точка 1 от Шестата директива 77/388 на Съвета от 17 май 1977 г. относно хармонизирането на законодателствата на държавите-членки по данъците върху оборота - обща система на данък добавена стойност: единна данъчна основа (ОВ L 145, стр.1) и от член 1 от Деветата директива 78/583 на Съвета от 26 юни 1978 г. относно хармонизирането на законодателствата на държавите-членки по данъците върху оборота (ОВ L 194, стр.16),

СЪДЪТ,

в състав: г-н J. Mertens de Wilmars, председател, г-н Т. Koopmans, г-н К. Bahlmann и г-н Y. Galmot, председатели на състав, г-н P. Pescatore, г-н Mackenzie Stuart, г-н А. O'Keefe, г-н G. Bosco, г-н О. Due, г-н U. Everling и г-н С. Kakouris, съдии,

генерален адвокат: г-н P. VerLoren van Themaat,

секретар: г-н Н. А. Rühl, главен администратор,

постанови настоящото

Решение

1. С Определение от 3 март 1983 г., постъпило в Съда на 28 април 1983 г., Niedersachsisches Finanzgericht (Финансов съд, Долна Саксония) е отправил до Съда за преюдициално запитване съгласно член 177 от Договора за ЕИО един въпрос по тълкуването на член 13, част Б, буква г), точка 1 от Шестата директива 77/388 на Съвета от 17 май 1977 г. относно хармонизирането на законодателствата на държавите-членки по данъците върху оборота - обща система на данък добавена стойност; единна данъчна основа (ОВ L 145, стр.1) и от член 1 от Девета директива 78/583 на Съвета от 26 юни 1978 г. относно хармонизирането на законодателствата на държавите-членки по данъците върху оборота (ОВ L 194, стр.16), с цел да се установи дали кредитните представители могат да се позовават на упоменатата по-горе разпоредба от Шестата директива през първите шест месеца на 1978 г.

2. Трябва е да се напомни, че съгласно член 1 от Шестата директива от 17 май 1977 г. държавите-членки трябва да приемат най-късно до 1 януари 1978 г. необходимите

---

* Език на производството: немски.

законови, подзаконови и административни разпоредби с оглед съгласуването на тяхната схема на облагане с данък добавена стойност с изискванията на директивата. Предвид факта, че няколко държави-членки, включително Федерална република Германия, не са били в състояние да осъществят в рамките на предвидения период необходимото съгласуване, Съветът е приел на 26 юни 1978 г. Девета директива, която е отправена до тези държави-членки, и която им разрешава да започнат прилагането на Шестата директива най-късно от 1 януари 1979 г. Деветата директива е била нотифицирана до нейните получатели на 30 юни 1978 г.

3. Едва със закона от 26 ноември 1979 г. (Bundesgesetzblatt I, стр. 1953), който влиза в сила от 1 януари 1980 г., Федерална република Германия е осигурила прилагането на Шестата директива. В своите решения от 19 януари 1982 г. (Becker, Дело 8/81, Recueil 1982 г., стр. 53) и от 10 юни 1982 г. (Grendel, Дело 255/81, Recueil 1982 г., стр. 2301) Съдът е постановил, че може да бъде правено позоваване след 1 януари 1979 г. на разпоредбата относно освобождаването от данък оборот на операции по договаряне на кредити, предвидена в член 13, част Б, буква г), точка 1 от Шестата директива, в случай на неизпълнение на тази директива от страна на кредитен представител, когато той не е начислил този данък след извършването на сделката, без държавата да може да го обвини в неизпълнение на директивата.

4. От документите по делото става ясно, че ищцата по главното дело г-жа Gerda Klöppenburg (наричана по-нататък ищцата) ръководи кредитна и ипотечна дейност във Федерална република Германия. За първите шест месеца на 1978 г. тя е предявила иск за освобождаване от данък оборот на основание членове 1 и 13, част Б, буква г), точка 1 от Шестата директива.

5. Finanzamt Leer отхвърля този иск и налага на операциите на ищцата облагане по нормалната ставка в съответствие с националното законодателство, което по това време все още не е изменено.

6. Именно срещу това решение ищцата, като се позовава на посочените по-горе решения, обжалва пред Finanzgericht, който решава да преустанови съдебното производство и да постави на Съда следния въпрос:

„Може да бъде направено позоваване на разпоредбата относно освобождаването от данък оборот за операции по договаряне на кредити, която се съдържа в член 13, част Б, буква г), точка 1 от Директива 77/388 на Съвета от 17 май 1977 г. относно хармонизирането на законодателствата на държавите-членки по данъците върху оборота - обща система на данък добавена стойност: единна данъчна основа, за периода 1 януари 1978 г. - 30 юни 1978 г. в случай на неизпълнение на тази директива от страна на кредитен представител, когато той не е начислил този данък след извършването на сделката, въпреки че по силата на член 1 от Деветата директива 78/583 на Съвета от 26 юни 1978 г. относно хармонизирането на законодателствата на държавите-членки по данъците върху оборота цитираните в този член държави-членки са имали разрешение да започнат прилагането на Директива 77/388 най-късно от 1 януари 1979 г.? ”

7. За да се отговори на този въпрос е необходимо да се разгледа първо правното положение на икономическите субекти през първите шест месеца на 1978 г., поспециално, преди момента на влизане в сила на Деветата директива чрез нейното нотифициране до държавите-членки, до които тя е отправена.

8. През този период икономическите оператори, установени в една от държавите-членки, които не са изпълнили задължението си да съгласуват своето законодателство с разпоредбите от Шестата директива преди 1 януари 1978 г. се оказват в положение на неизпълнение на директивата, което може да предизвика не прилагане от страна на данъчните институции на предвидените в директивата данъчни освобождавания в полза на някои от тези икономически оператори. Това положение е идентично на положението, което е дало повод на упоменатите по-горе решения от 19 януари 1982 г. и 10 юни 1982 г.

9. От това следва, че през посочения по-горе период кредитен представител, който не е начислил данък след извършването на сделките, има право да се позове на освобождаването от данък, предвидено в член 13, част Б, буква г), точка 1 от Шестата директива, без държавата-членка, която е в положение на неизпълнение на задълженията си, да може да го обвини в неизпълнение на тази директива.

10. Следователно единственият нов проблем в случая е да се определи дали правният статус на такъв икономически оператор е бил променен със задна дата от Деветата директива. Затова на второ място е необходимо да се разгледа Деветата директива, за да се установи дали тя има за цел да предизвика такъв резултат, и ако това е така, дали директивата може да го направи по законен път.

11. В това отношение е необходимо да се подчертае, както Съдът е правил многократно, че законодателството на Общността трябва да бъде недвусмислено и прилагането му предвидимо за лицата, които обхванати от него. Отлагането на датата на влизане в сила на акт с общ обхват на действие, когато първоначално предвидената дата вече е изминала, само по себе си е в състояние да наруши този принцип. При положение че удължаването има за цел да отнеме възможността на лицата да използват правните средства, които първоначалният акт вече им е предоставил, този резултат на практика поставя въпроса за законността на измененния акт.

12. Въпреки това въпросът за валидността би могъл да се постави само, ако намерението да се получи посочения по-горе резултат е упоменат недвусмислено в измененния акт. Но случаят с Деветата директива не е такъв. Текстът на тази директива съдържа само едно обикновено продължаване на срока за транспониране на Шестата директива, отправено до държавите-членки, които не са успели да изпълнят в първоначално предвидения срок необходимата законодателна процедура за съгласуване на техните национални законодателства относно данък добавена стойност. По никакъв начин текстът не указва, че това продължаване внася промяна в положението на икономическите субекти по отношение на извършените от тях операции преди влизането в сила на акта, който изменя срока за изпълнение на директивата.

13. От упоменатото по-горе следва, че Деветата директива трябва да се тълкува в смисъл, че тя няма действие с обратна сила в това отношение.

14. Следователно на отправения въпрос трябва да се отговори, че при неизпълнение на Шестата директива 77/388 на Съвета от 17 май 1977 г. относно хармонизирането на законодателствата на държавите-членки по данъците върху оборота - обща система на данъка върху добавената стойност: единна данъчна основа, кредитен представител, който не е начислил данък след извършването на сделките, има право да се позове на разпоредбата относно освобождаването от данък, предвидено в член 13, част Б, буква г), точка 1 от директивата за извършените операции в периода 1 януари - 30 юни 1978 г.

По съдебните разноски

15. Разноските, направени от Италианското правителство и Комисията за представяне на становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело има характер на инцидентен установителен иск в производството пред националната юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения, Съдът реши:

При неизпълнение на Шестата директива 77/388 на Съвета от 17 май 1977 г. относно хармонизирането на законодателствата на държавите-членки по данъците върху оборота - обща система на данък добавена стойност: единна данъчна основа, кредитен представител, който не е начислил данък след извършването на сделките, има право да се позове на разпоредбата относно освобождаването от данък, предвидено в член 13, част Б, буква г), точка 1 от тази директива за извършените операции в периода 1 януари - 30 юни 1978 г.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 22 февруари 1984 година.

Подписи